

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 Dnia 31 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

1.1 Protokolant p.o. stażysty Mariola Urbanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2020r.

sprawy **B. T. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 9 sierpnia 2019r. sygn. akt II K 306/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1136/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 9 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K 306/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XXXX	XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

faktycznych co do sprawstwa i winy oskarżonego. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy jest oceną bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. Natomiast w kontekście powołania się przez obrońcę oskarżonego B. T. na naruszenie art. 4 k.p.k. wyjaśnić jeszcze należy, że zawiera on ogólną normę postępowania nakazującą Sądowi dochować wymogu obiektywizmu i nie może stanowić samodzielnej podstawy zaskarżenia. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o nie obiektywizmie sądu opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej niż sąd oceny materiału dowodowego. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wówczas, gdy przez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron, co w sprawie niniejszej nie miało miejsca. Sformułowany przez obrońcę zarzut cechuje się dużym stopniem ogólności, a jego twierdzenie, iż oskarżony nie dopuścił się przestępstwa oszustwa na szkodę A. F. ma jedynie charakter bezpodstawnej polemiki

z ustaleniami Sądu Rejonowego o przeciwnym charakterze, który relewantne dla sprawy okoliczności oparł na prawidłowo ocenionych środkach dowodowych.		
Wniosek		
<p>1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,</p> <p>2. ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>1. Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.</p> <p>2. Sąd Rejonowy prawidłowo i w sposób pełny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, w konsekwencji należy ustalać stan faktyczny. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia ewentualnego wniosku obrońcy, tj. uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji celem jego ewentualnego uzupełnienia.</p>		
Lp.	Zarzut	
1	Błędna ocena dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego B. T..	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosnie do wyjaśnień oskarżonego, to wyłącznie w sferze intencji oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, gdyż w sferze faktów ustalenia Sądu, które opierają się na dokumentach oraz wiarygodnych (i częściowo wiarygodnych) zeznaniach świadków nie pozostawiają żadnych wątpliwości. To, że oskarżony konsekwentnie od samego początku nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego czynu świadczy jedynie o tym, że przyjął taką a nie inną linię obrony, którą Sąd Rejonowy prawidłowo zweryfikował jako niewiarygodną. Nie sposób zgodzić się z obrońcą co tego, że oskarżony B. T. w dacie zarzucanego mu czynu, będąc w młodym wieku (niespełna 23 lata) „był osobą dopiero wchodzącą w dorosłe życie i nieposiadającą faktycznie doświadczenia życiowego”. 23-letni człowiek to osoba w istocie młoda, jednakże już w pełni dorosła i potrafiąca racjonalnie ocenić rzeczywistość. Nie można również zakładać, że 23 latek nie posiada żadnego doświadczenia życiowego. Jak słusznie zresztą zauważył Sąd Rejonowy oskarżony (począwszy od 2015 r. do daty czynu) został już dwukrotnie skazany prawomocnymi wyrokami Sądów za przestępstwa przeciwko mieniu. Już zatem tylko w tym zakresie oskarżony jakieś „doświadczenie życiowe” nabył. Z akt sprawy nie wynika również, aby oskarżony miał problemy ze zdrowiem, w tym psychiczne czy neurologiczne, które uniemożliwiałyby racjonalną</p>	

ocenę rzeczywistości i wpływały na proces decyzyjny oskarżonego. Okoliczność natomiast tego rodzaju, że oskarżony ma wadę wymowy, wbrew przekonaniu obrony wcale nie uszła uwadze Sądu Rejonowego, jednakże nie jest to okoliczność świadcząca o tym, że oskarżony zarzucanego mu przestępstwa nie popełnił. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wykluczył bowiem, iż oskarżony mógł działać w wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą. Nie stwierdził jednak wbrew stanowisku obrońcy, że „najpewniej” współdziałał z inną osobą. Ww. rozważania pozostają jednak irrelewantne z punktu widzenia przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa z art. 286 k.k. Sąd Rejonowy ocenił wyjaśnienia oskarżonego kompleksowo, w kontekście innych dowodów, w tym przede wszystkim dowodów z dokumentów, zeznań A. F. oraz częściowo zeznań Ł. K. i P. C., które to dowody ewidentnie wskazują na jego sprawstwo w przedmiotowej sprawie. Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił również zeznania świadka P. C., które okazały się częściowo niewiarygodne, szczególnie w świetle zapadłych już przeciwko niemu prawomocnych wyroków skazujących za przestępstwo z art. 286 k.k. i okoliczności analogicznych jak w przypadku wyjaśnień oskarżonego.

Wniosek

1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>2. ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1. Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu.</p> <p>2. Sąd Rejonowy prawidłowo i w sposób pełny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, w konsekwencji należyście ustalając stan faktyczny. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia ewentualnego wniosku obrońcy, tj. uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji celem jego ewentualnego uzupełnienia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2</p>	<p>Naruszenie art. 5 §2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie przez Sąd Rejonowy niedającej się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co miało się przejawiać w uznaniu za niewiarygodną wersji zdarzenia opisywanej przez oskarżonego, mimo że wedle apelującego „Sąd jednoznacznie sugeruje, iż najpewniej oskarżony współdziałał z inną osobą”, więc skoro to nie oskarżony kontaktował się z pokrzywdzonym a brak jest jakichkolwiek dowodów na współsprawstwo innych osób, to jedynym prawidłowym wnioskiem jest, iż to nie oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie uchybił normie art. 5 § 2 k.p.k., choć i taki zarzut stawia apelujący. Zasadnicze znaczenie w wykorzystaniu normy art. 5 §2 k.p.k. ma stanowisko Sądu rozstrzygającego daną sprawę. To Sąd orzekający musi mieć określone wątpliwości i mimo ich nie wyjaśnienia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Dopiero wówczas można skutecznie podnosić zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Jeśli wątpliwości w sprawie podlegającej kontroli nie miał Sąd pierwszej instancji, a tak w istocie było, czemu dał wyraz w swej motywacyjnej części rozstrzygnięcia, to zarzut stawiany zaskarżonemu wyrokowi nie mógł zostać uznany za skuteczny. Jest tak tym bardziej, że obrońca nie przekonał, iż istotnie w sprawie tej określone okoliczności budzą wątpliwości. Jak już bowiem wyżej wskazano Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wykluczył, iż oskarżony mógł działać w wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą. Nie stwierdził jednak wbrew stanowisku obrońcy, że „najpewniej” współdziałał z inną osobą, co jednak jest irrelevantne z punktu widzenia przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa z art. 286 k.k. W żadnym wypadku nie może być mowy o tym, że tak sformułowany zarzut może uzasadniać w sposób przekonujący złamanie zasady in dubio pro reo. Uzasadniając zarzut w tym zakresie, skarżący w istocie wdaje się w polemikę z sądem meriti, przedstawiając własną ocenę</p>	

